

DODD, MEAD & COMPANY • NEW YORK • 1955

The Little Tailor

BY WILLIAM GROPPER

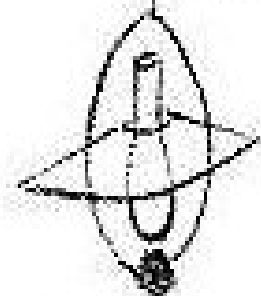
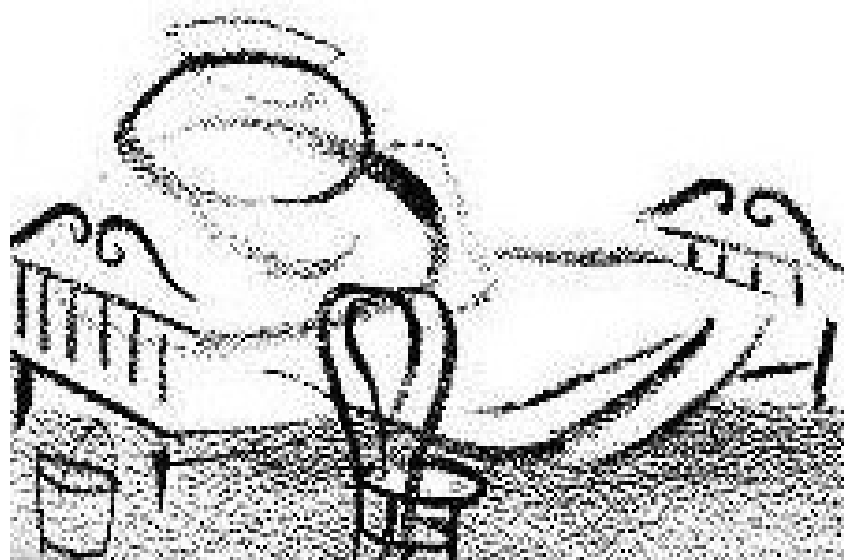
చిట్టి దర్జీ

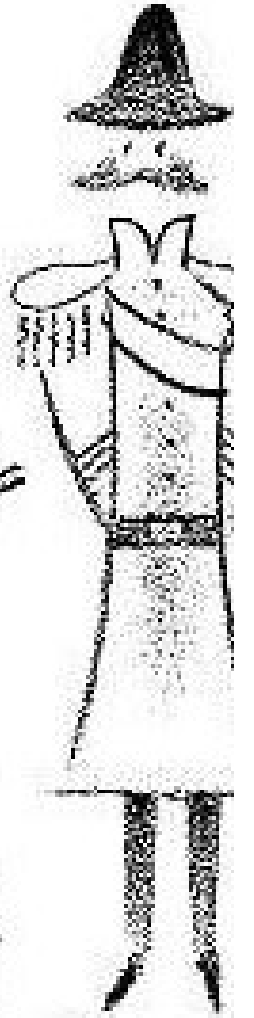
విలియం గ్రోపర్
తెలుగు: కె. సురేష్

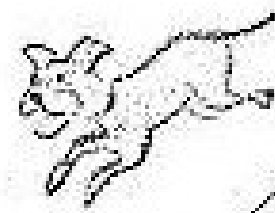
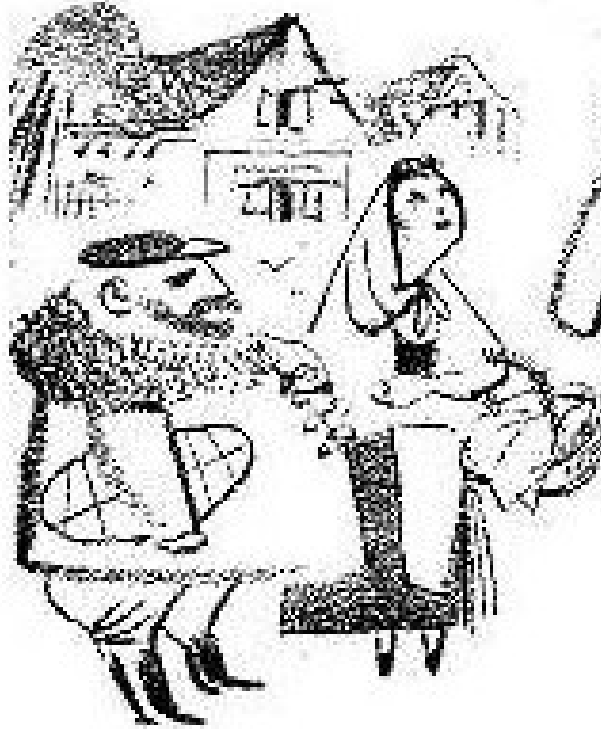
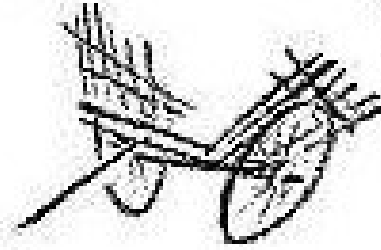
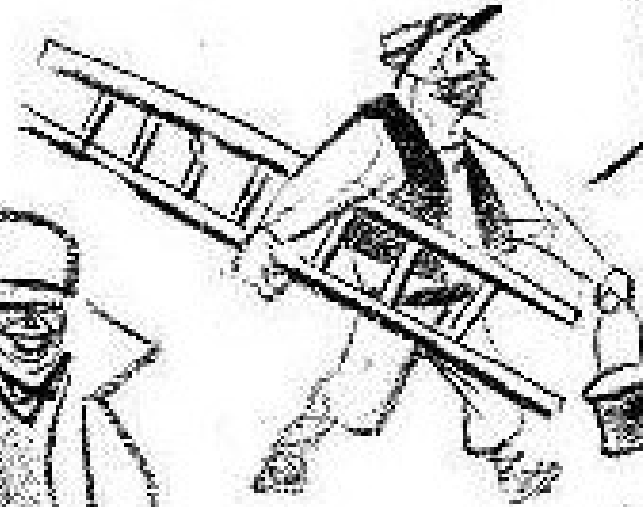
చాలా సంవత్సరాల కిందటి సంగతి. యూరపు
మారుమూలల్లో నోషి అనే ప్రశాంతమైన చిన్న పట్టణం
ఉండేది.

ఆ పట్టణంలో ప్రపంచంలోకెల్లా అందమైన
దుస్తులు తయారుచేసే ఒక చిట్టి దర్జీ ఉండేవాడు.

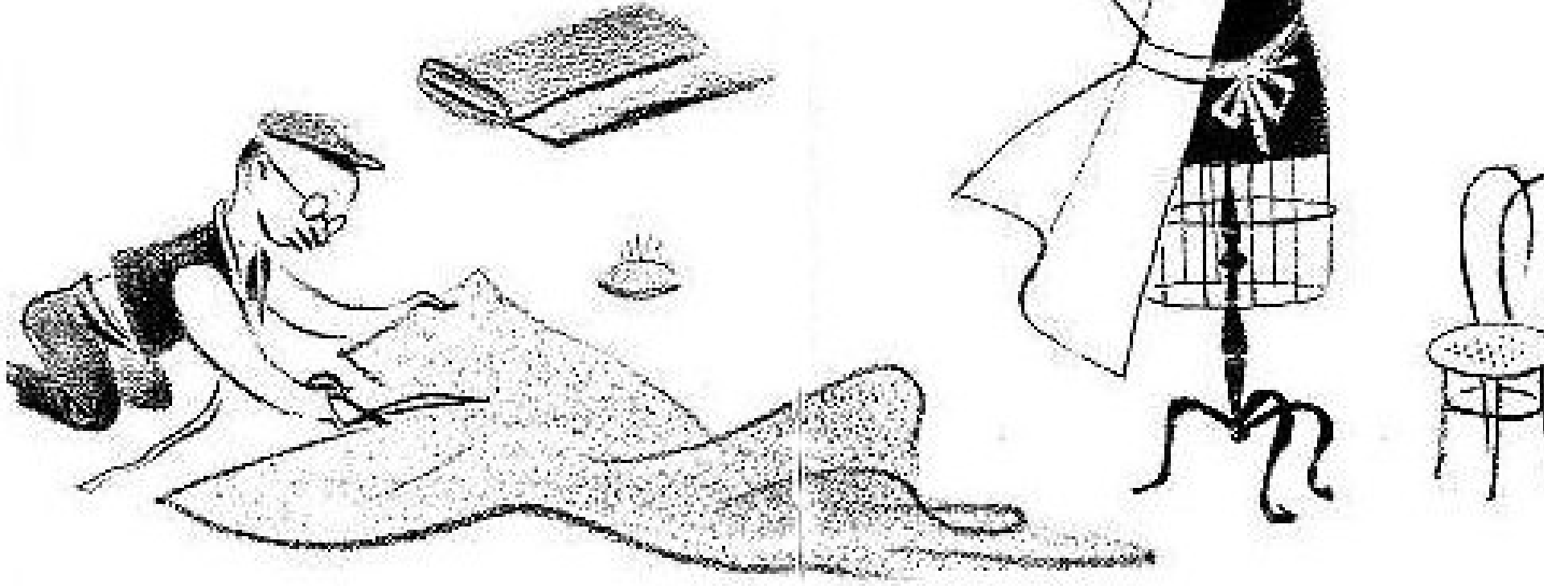

తమ బట్టలు కుట్టించుకోటానికి ఆ ప్రాంతపు
అన్ని వైపుల నుంచి ప్రజలు అతడి దగ్గరికి
వచ్చేవాళ్లు.

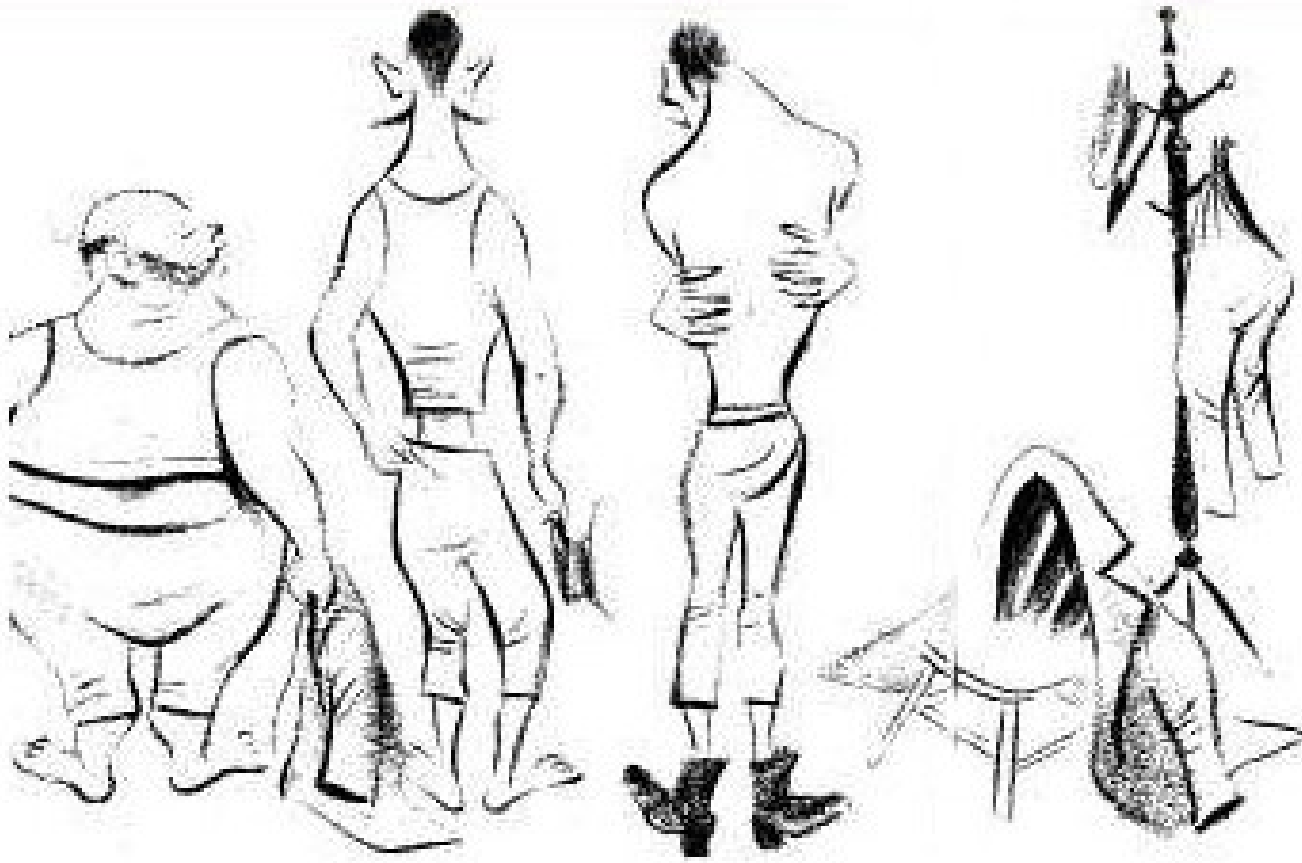
సాధారణ ప్రజలు కూడా కులీన వంశస్తులని అనిపించేలా
అతడు బట్టను కత్తిరించి కుట్టేవాడు. నెమ్మదస్తులకు కూడా
వాళ్ల వృత్తి గౌరవాన్ని తెలియచేసేలా బట్టలు కుట్టి ఇతరుల
మర్యాదను పొందేలా చేసేవాడు.

అన్ని రకాల ఆడవాళ్లకు వాళ్ల అందం, ఆకర్షణ
ఇనుమడింపచేసేలా బట్టలు కుట్టేవాడు. వాటిల్లో వాళ్లు
నొగసుగా, యవ్వనవంతులుగా కనిపించేవాళ్లు.

చాలా ఉన్నత పదివిలో ఉన్న వ్యక్తి కూడా చిట్టి దర్జీకి ఇతర
వ్యక్తులకంటే భిన్నంగా కనిపించేవాడు కాదు.

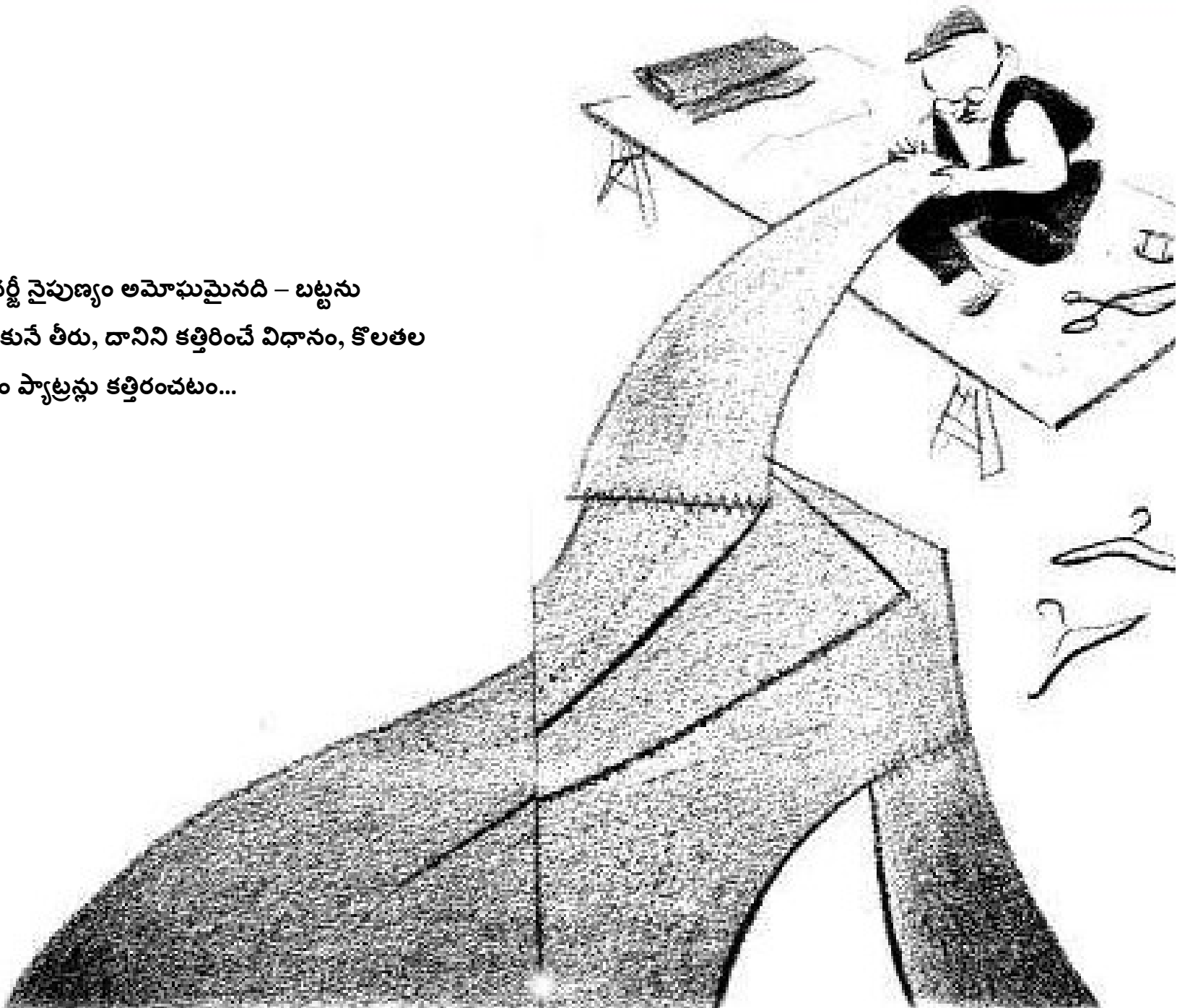

వాళ్లందరూ రకరకాల ఆకారాలలో
ఉంటారంటే – పొడవు, పొట్టి; లావు,
సన్నం.

బట్టలు విప్పిన తరువాత మనుషులలో కసాయివాడికి,
సైనికుడికి; కవికి, వ్యాపారస్థుడికి; వాయిద్యకారుడికి, వకిలుకి;
రోట్టలు చేసేవాడికి, టీచరుకి మధ్య తేడా తెలియదు.

చిట్టి దర్జీ నైపుణ్యం అమోఘమైనది - బట్టను
ఎంచుకునే తీరు, దానిని కత్తిరించే విధానం, కొలతల
ప్రకారం ప్యాట్రన్లు కత్తిరంచటం...

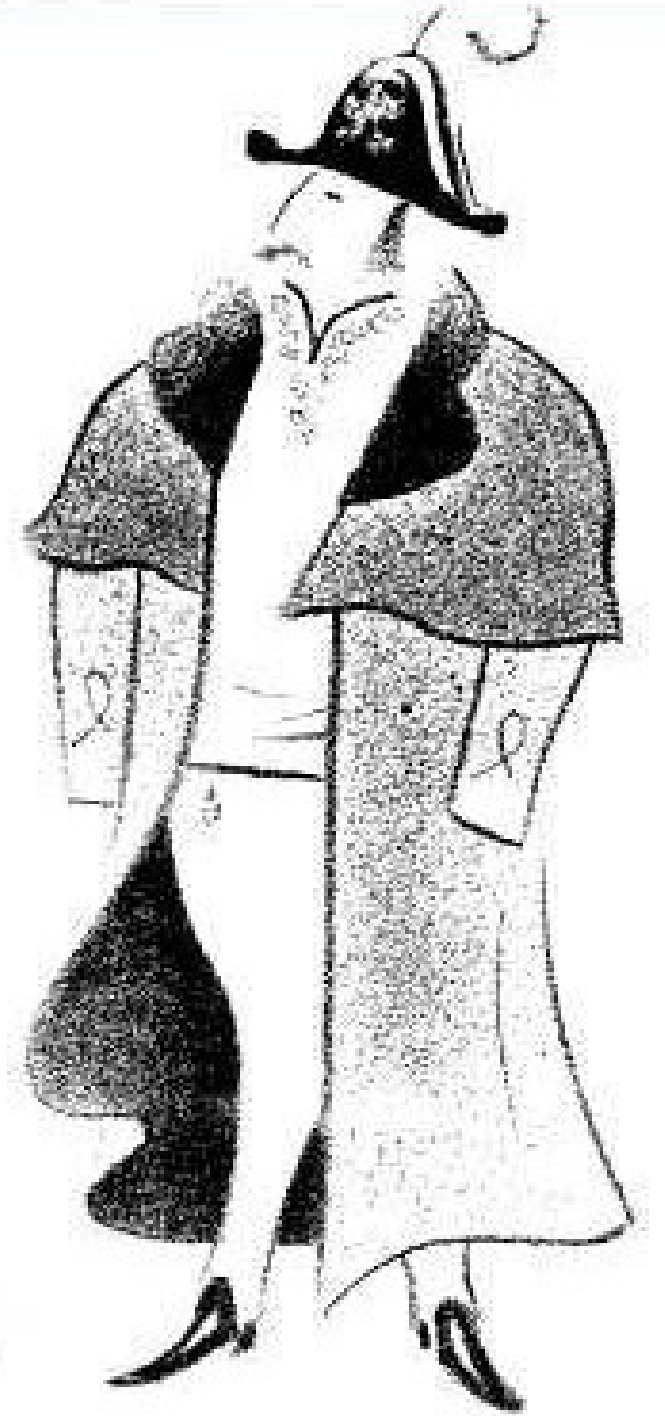

...ముక్కలను కలిపి ఆకారంలోకి కూర్చటం, ముందుగా టాకాలు
వేసుకోవటం, వాలిన భుజాలకు ప్యాడ్లు వెయ్యటం, చేతులు,
కాలరు, చేతి పట్టీలు, జేబులు కుట్టటం.

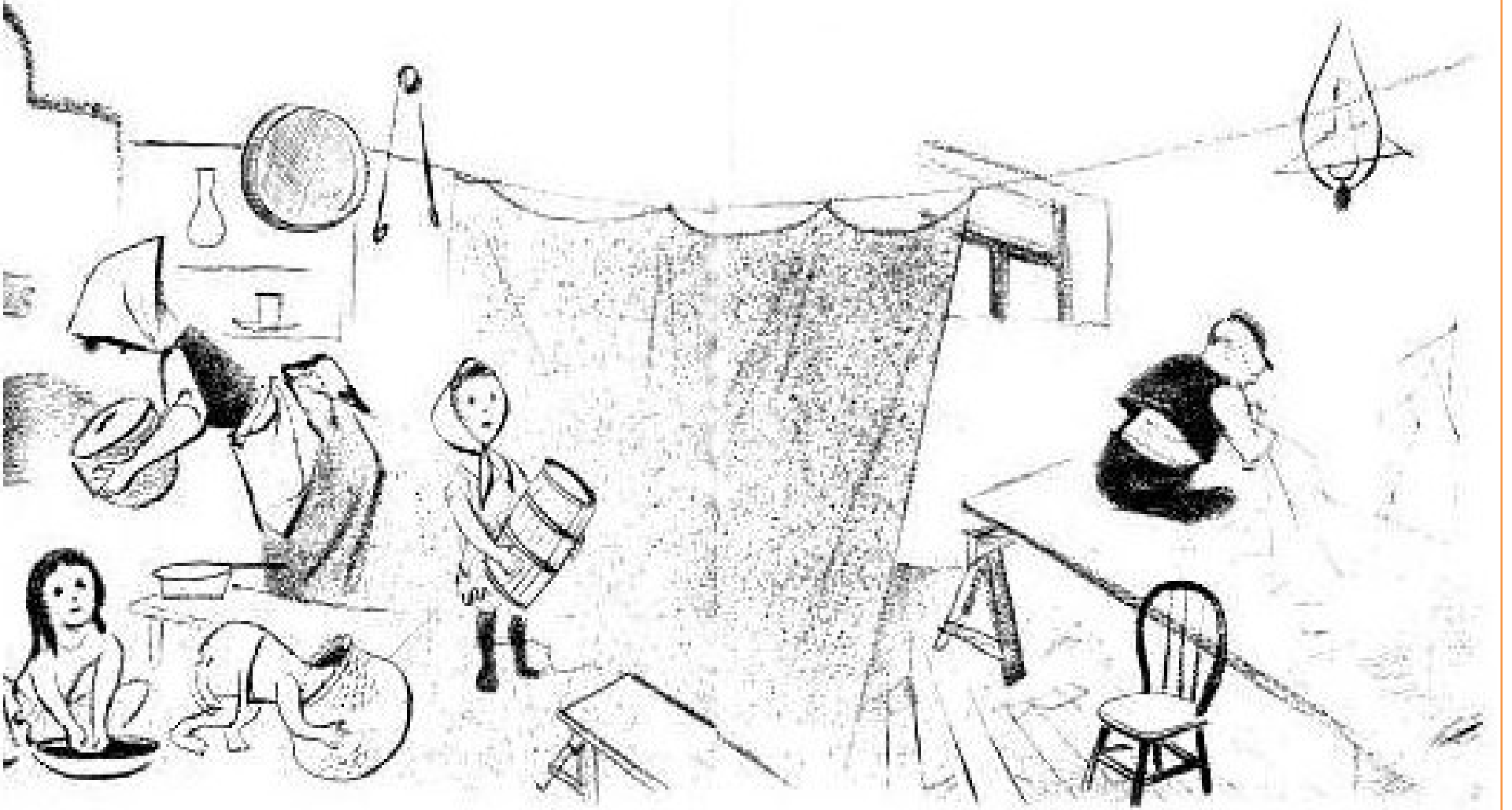

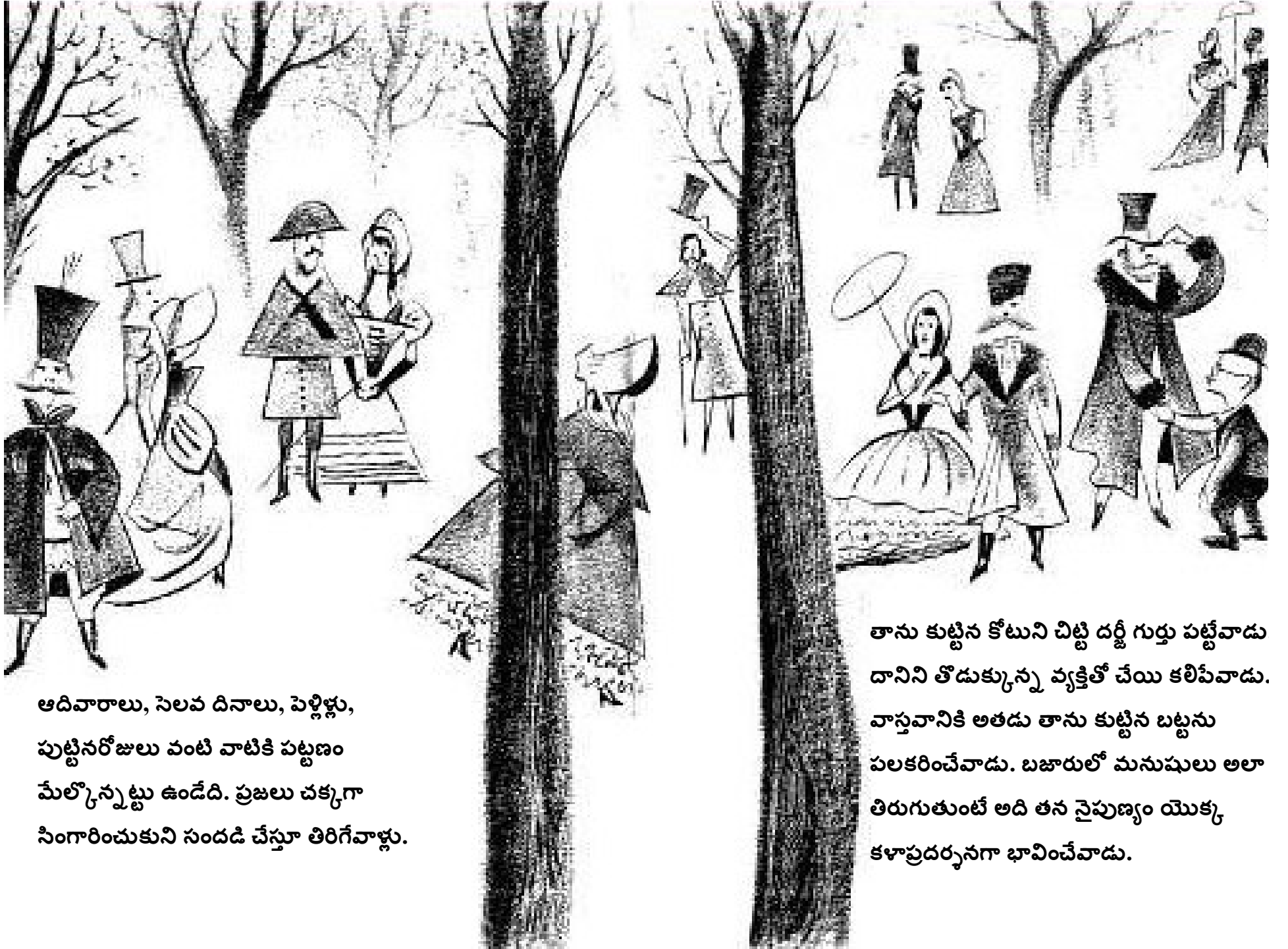
దుస్తులు కుట్టటం పూర్తి అయిన తరువాత ఆ
పురుషుడు, స్త్రీ ఉన్నతంగా కనిపించేవాళ్లు.

చిట్టి దర్జీ పేదవాడు. అతడికి చాలా మంది పిల్లలు,
ముఖ్యంగా అమ్మాయిలు, ఉన్నారు. రాథ్స్చైల్డ్ వంటి
కుటుంబాలలో వారసత్వంగా సంపద పొందవచ్చు, కానీ
సంపదే అంతా కాదు.

రాథ్స్చైల్డ్ తన బట్టలు తానే కుట్టుకోగలడా? బట్టలు కుట్టే
చిట్టి దర్జీ లేకపోతే సంపద, అధికారం ఉండే రాథ్స్చైల్డ్ లాంటి
వాళ్లు ప్యాంటులు లేకుండా తిరగాలి.

ఆదివారాలు, సెలవ దినాలు, పెళ్లిళ్లు,
పుట్టినరోజులు వంటి వాటికి పట్టణం
మేల్కొన్నట్టు ఉండేది. ప్రజలు చక్కగా
సింగారించుకుని సందడి చేస్తూ తిరిగేవాళ్లు.

తాను కుట్టిన కోటుని చిట్టి దర్జీ గుర్తు పట్టేవాడు
దానిని తొడుక్కున్న వ్యక్తితో చేయి కలిపేవాడు.
వాస్తవానికి అతడు తాను కుట్టిన బట్టను
పలకరించేవాడు. బజారులో మనుషులు అలా
తిరుగుతుంటే అది తన నైపుణ్యం యొక్క
కళాప్రదర్శనగా భావించేవాడు.

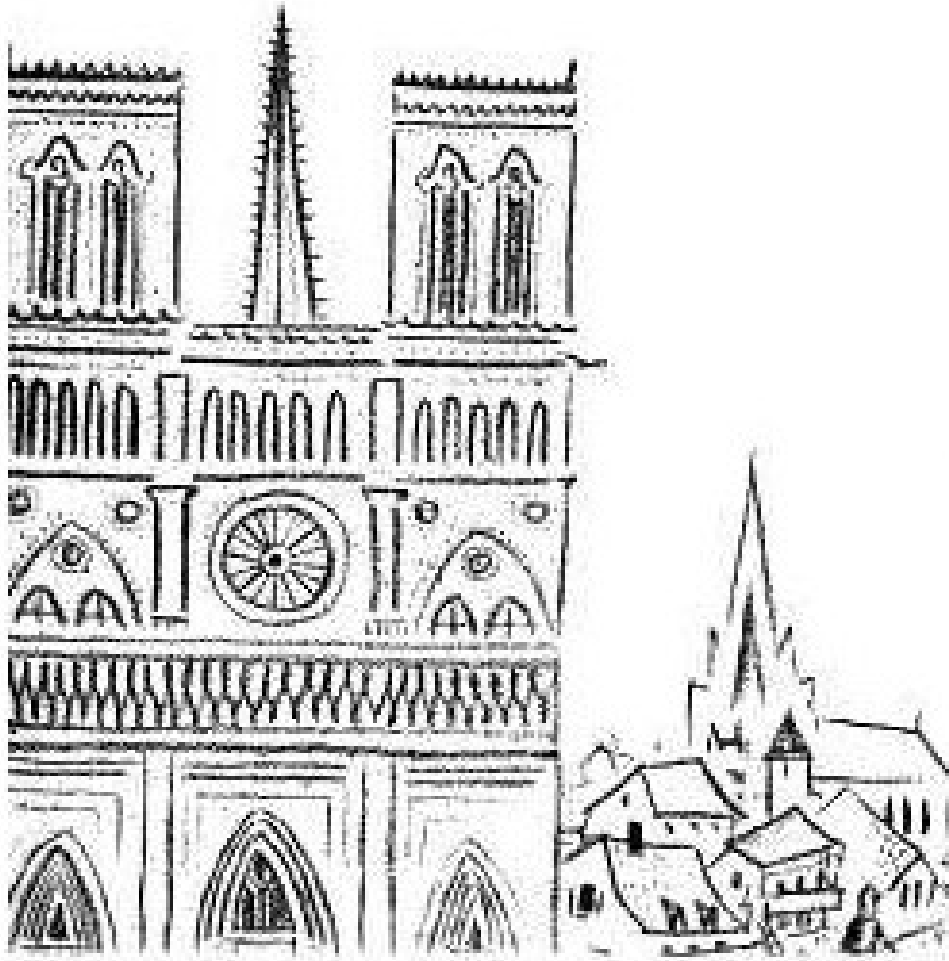
అతను కుట్టిన బట్టలు వేసుకుని ఎక్కడికి వెళ్ళినా ప్రజలు
వాటిని మెచ్చుకునేవాళ్లు. “ఇంత అందమైన బట్టలు
ఎవరు కుట్టారు?” అని అందరూ అడిగేవాళ్లు. వాటిని
వేసుకున్న వాళ్లు గర్వంగా, “నోపిలోని చిట్టి దర్జీ,” అని
చెప్పేవాళ్లు.

ఊరి నుంచి ఊరికి, పట్టణం నుంచి పట్టణానికి, నగరం నుంచి నగరానికి అతడి బట్టలు
దేశమంతా ప్రయాణం చేశాయి - ఎండపొడ, స్వచ్ఛలను వెతుక్కుంటూ వెళ్లే పక్షులలాగా అవి
ఎగిరి వెళ్లేవి.

ఫ్రాన్స్‌లో చిట్టి దర్జీ “లె పుష్టి టయ్యర్”గా ప్రఖ్యాతి
గాంచాడు.

ఇటలీలో అతడిని, “ఇల్ సార్తో పికోలో” అనేవాళ్లు.

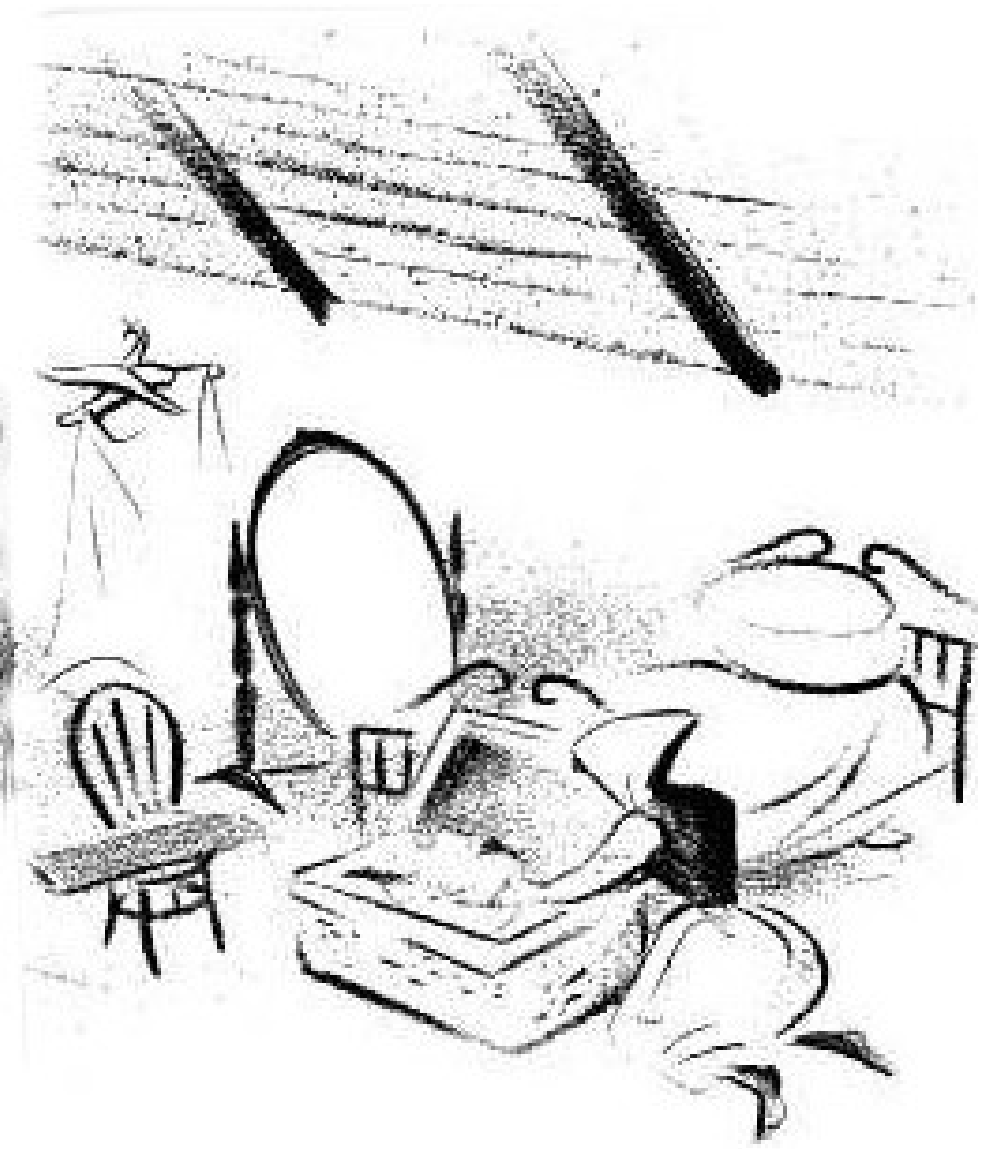

జర్మనీలో “డర్ క్లెన్ షైడర్”గా ప్రఖ్యాతి
గాంచాడు.

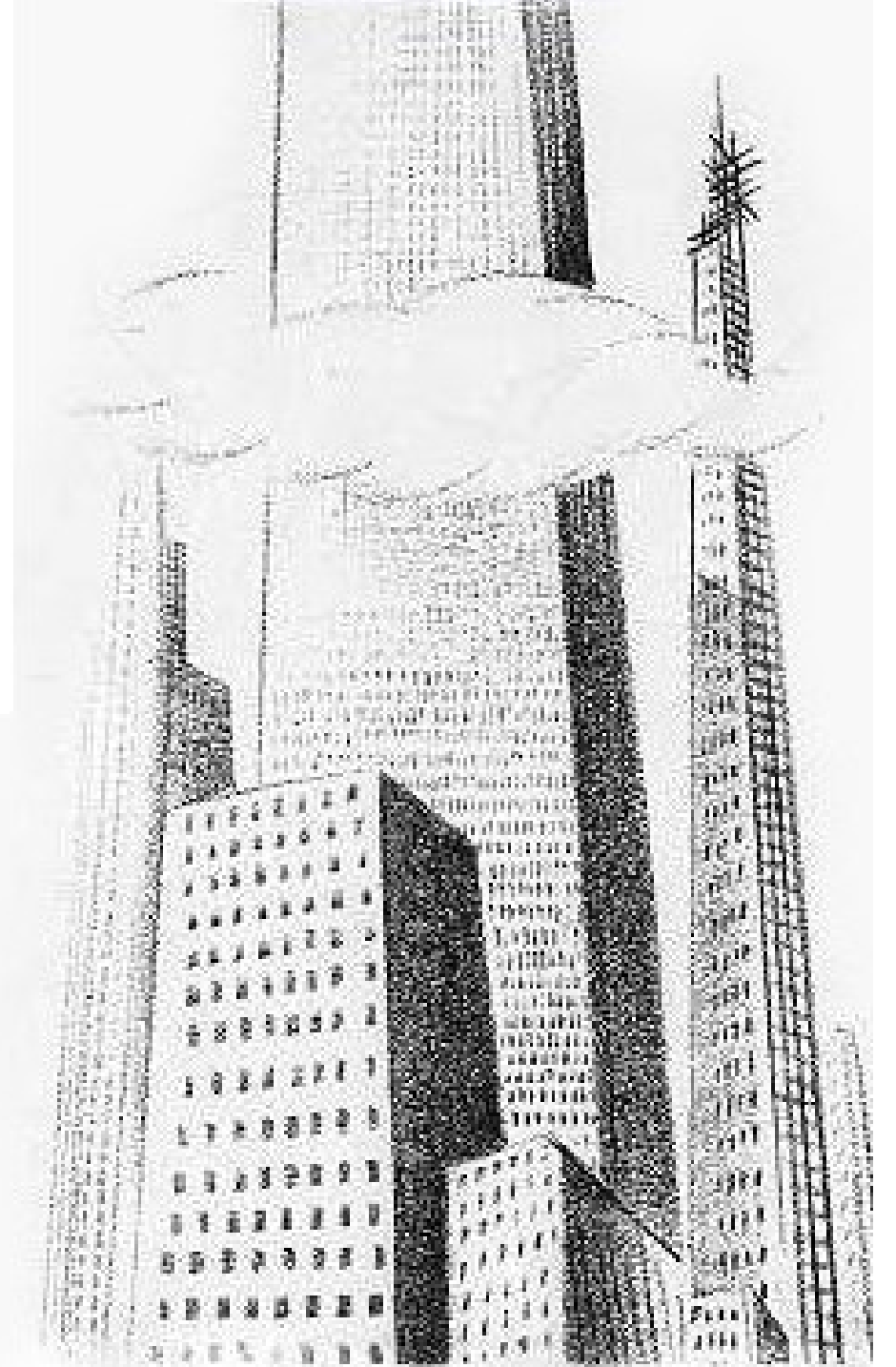
స్పెన్లో అతడిని “ఎల్ సాస్త్రే ప్యోనో” అని పిలిచేవాళ్లు.

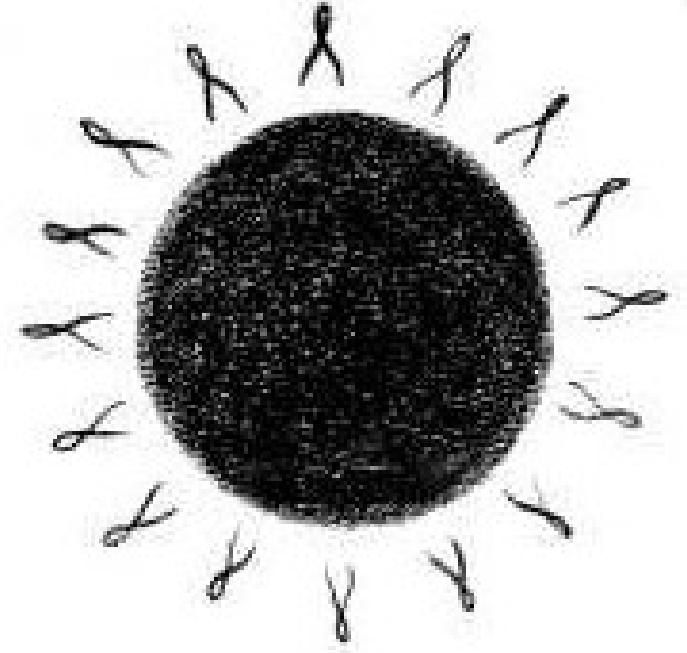
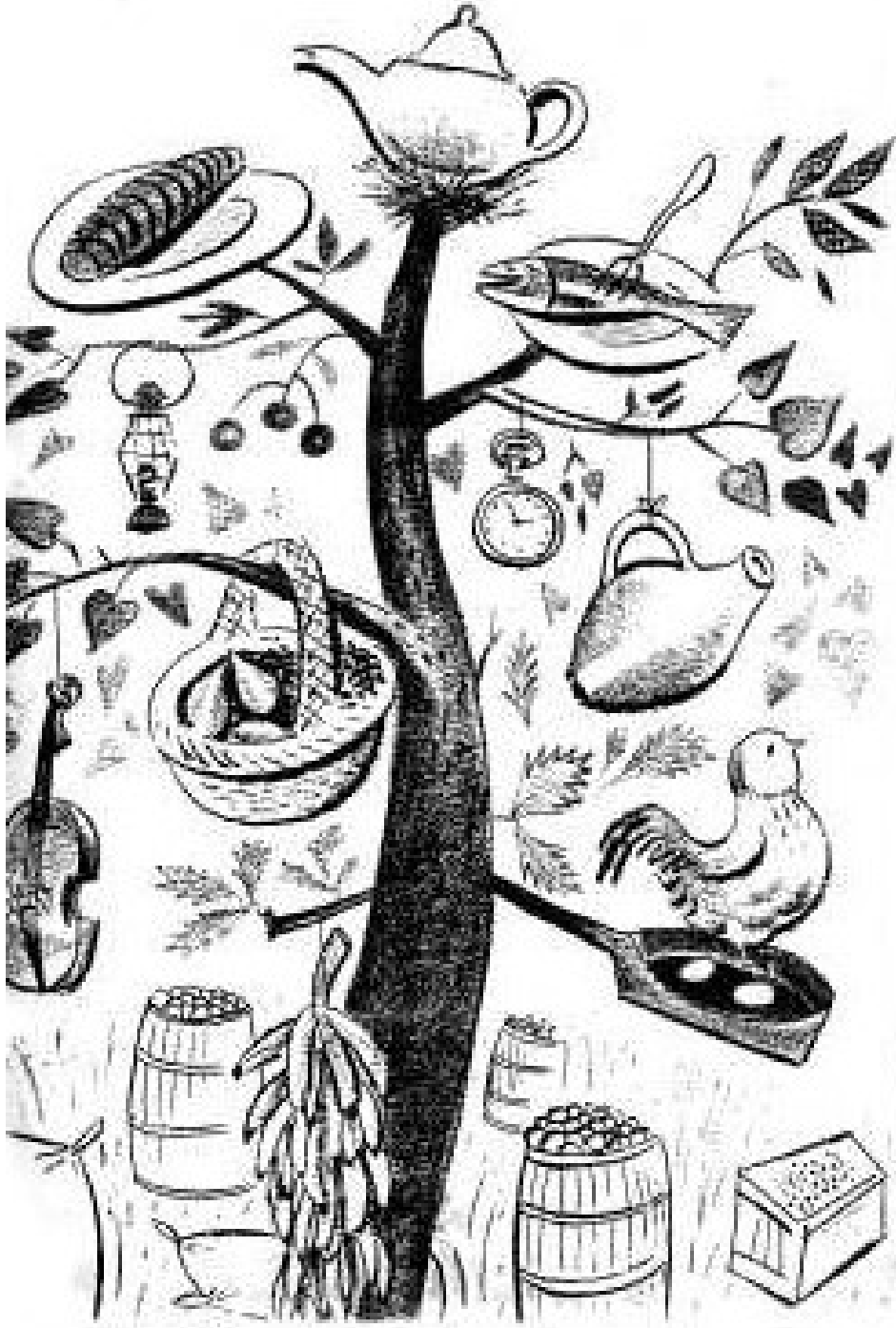

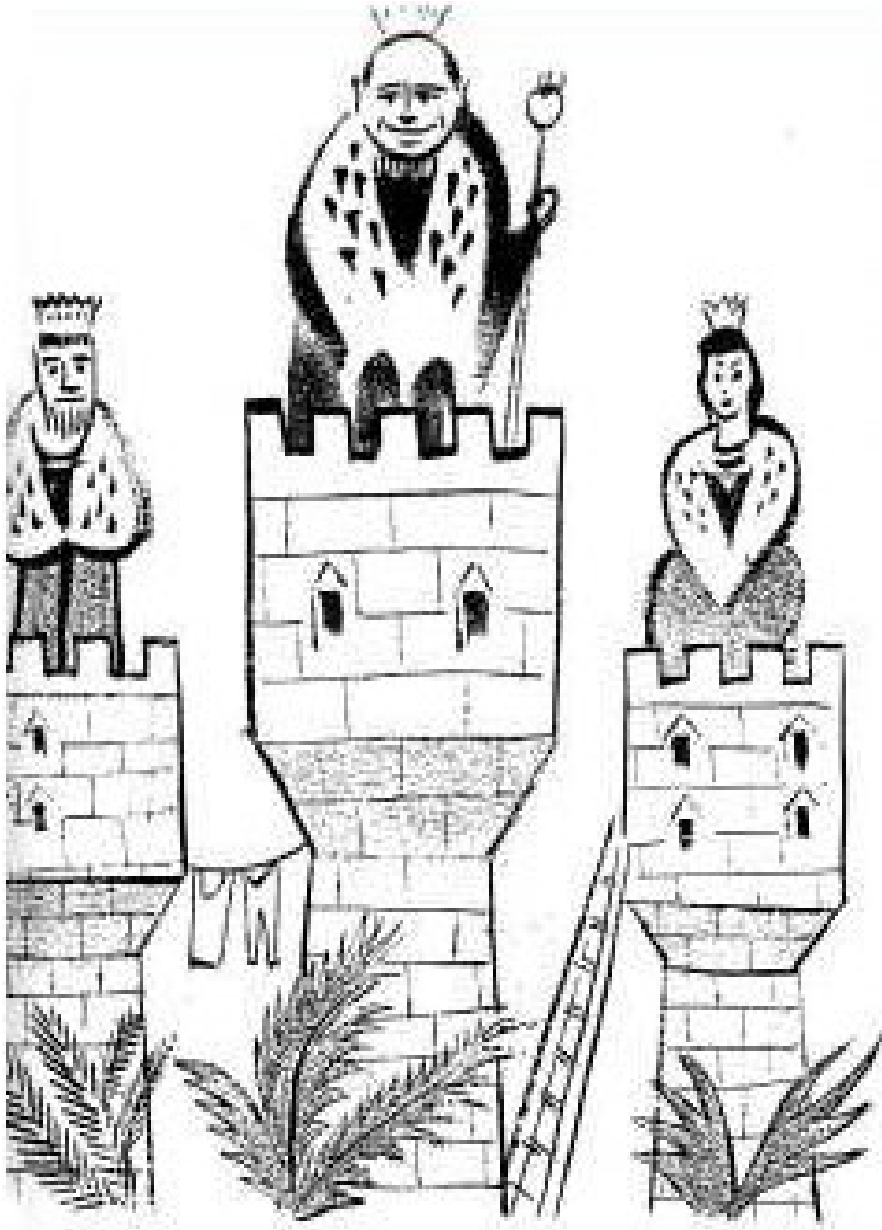
అయితే చిట్టి దర్జీకి తన పేరుప్రఖ్యాతల గురించి ఏమీ తెలియదు. తన చిన్న దుకాణంలోని బల్లమీద బాసిపేట వేసుకుని గంటల తరబడి కుడుతూ తీరిక లేకుండా ఉండేవాడు.

అమెరికా వెళ్లిన ఒక మిత్రుడి నుంచి ఒక రోజు చిట్టి దర్జీకి ఒక ఉత్తేజపూరిత ఉత్తరం వచ్చింది. అతడిని పెట్టబేడా సర్దుకుని కుటుంబంతోపాటు అద్భుతమైన ఆ కొత్త దేశానికి రావాలని మిత్రుడు రాశాడు. అక్కడ తామంతా స్థిరపడి సంతోషంగా ఉన్నామని అతడు పేర్కొన్నాడు. అక్కడి భవనాలు ఆకాశాన్ని తాకుతున్నాయా అని అనిపించేటంత ఎత్తు ఉంటాయి.

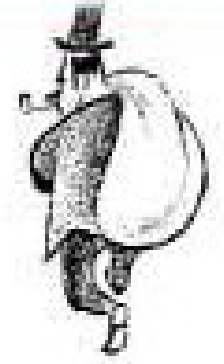

అన్నీ ఇబ్బడిముబ్బడిగా ఉండే ఆ దేశంలో
 సూర్యుడు దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తూ ఉంటాడు.
 పళ్లు గంపల కొద్దీ, ఆలుగడ్డలు సంచుల కొద్దీ
 పండుతాయి. వాళ్ల పళ్లాలు వెన్న, రొట్టెతో నిండుగా
 ఉంటాయి.

అక్కడ ప్రతి మనిషి తన కోటలో రాజు.

బజారులన్నీ బంగారంతో తాపడం చేసి ఉంటాయి.

అది స్వేచ్ఛా ప్రపంచం, కలల ప్రపంచం,

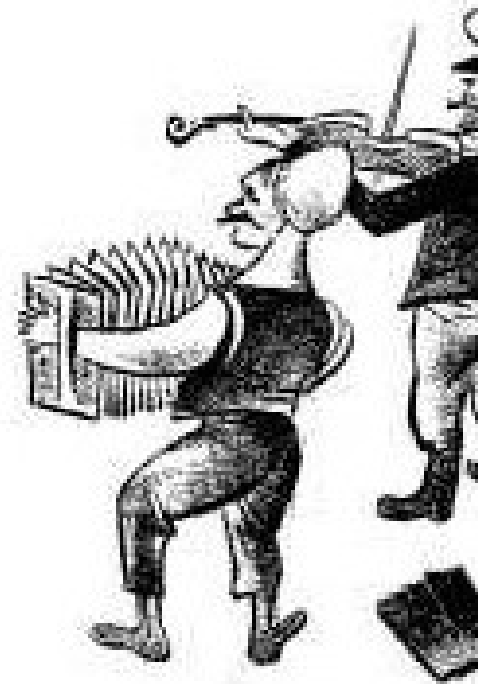

అందరికీ సమాన అవకాశాలు ఉన్న ప్రపంచం.

చిట్టి దర్జీకి, అతడి కుటుంబానికి ఒక ఇల్లు చూసి పెట్టి, అమెరికాకి
ఆవిరి ఓడలో టిక్కెట్లను అతడి మిత్రులు పంపించారు. అందరూ
ఎంతో సంతోషంగా ఉన్నారు. చిట్టి దర్జీ, అతడి కుటుంబం ఆశ,
సమానత్వం, స్వేచ్ఛల కొత్త దేశమైన అమెరికాకి వెళుతున్నారు!
పట్టణంలోని వాయిద్యకారుల సంగీతానికి ప్రజలు పాడి, ఆడారు. దర్జీ
అదృష్టానికి వాళ్లంతా సంతోషించారు.

మరునాడు ఉదయం చిట్టి దర్జీ, అతడి కుటుంబం
తమ ప్రయాణం మొదలుపెట్టారు.

ఒక ఊరి నుంచి ఒక ఊరికి వెళుతుంటే అంతటా తన
గురించి తెలిసి ఉండటం చిట్టి దర్జీకి ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

అతడు కుట్టిన అందమైన బట్టలను వేసుకుని
అటుగుండా వెళ్లిన ప్రయాణీకులను అంతకు
ముందు వాళ్లు చూశారు.

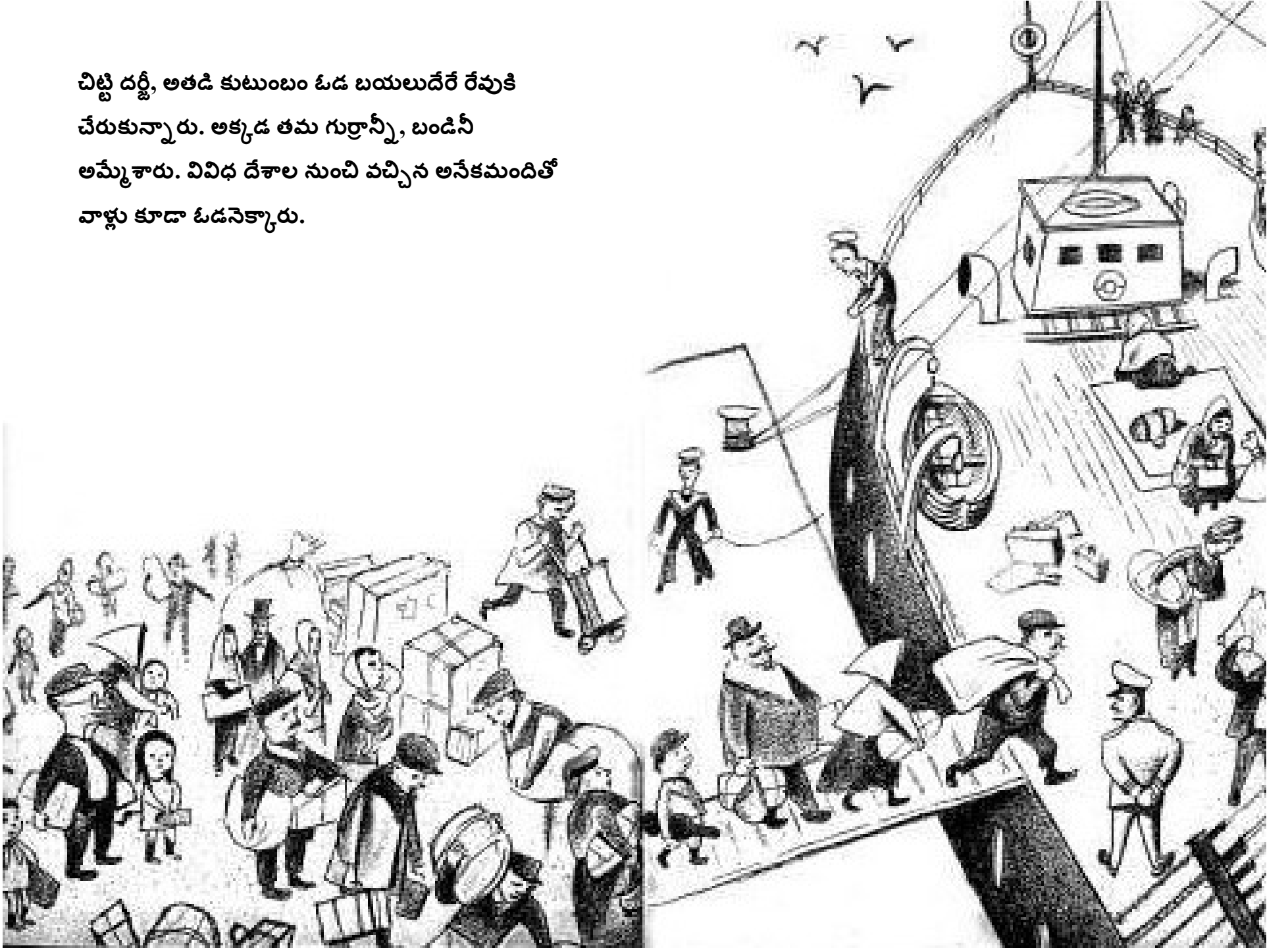

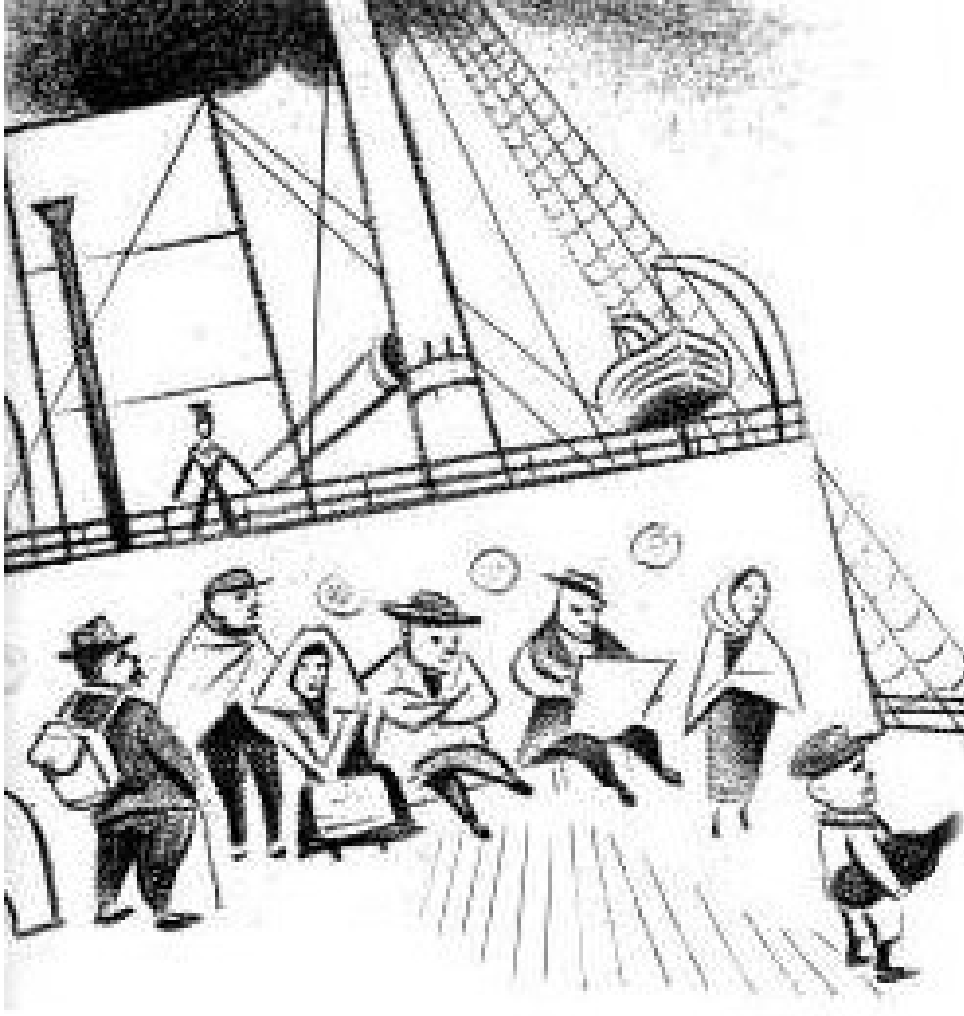
ఇప్పుడు చిట్టి దర్జీ అతడి కుటుంబం...

... ఆనందాన్ని వెతుక్కుంటూ అదే దారిగుండా
వెళుతున్నారు.

చిట్టి దర్జీ, అతడి కుటుంబం ఓడ బయలుదేరే రేవుకి
చేరుకున్నారు. అక్కడ తమ గుర్రాన్నీ, బండినీ
అమ్మేశారు. వివిధ దేశాల నుంచి వచ్చిన అనేకమందితో
వాళ్లు కూడా ఓడనెక్కారు.

పొడుగువాళ్లు, సన్నవాళ్లు, పొట్టివాళ్లు, లావువాళ్లు, స్త్రీలు,
పిల్లలు – అందరూ ఆ పెద్ద ఓడలో ఒక కొత్త దేశంలో
స్వేచ్ఛాయుత ప్రపంచాన్ని నిర్మించటానికి బయలుదేరారు.

ప్రయాణీకులలో వడ్డంగం, తాపీ పని చేసేవాళ్లు,
వ్యాపారస్తులు, చెప్పులు కుట్టేవాళ్లు, నాట్యం చేసేవాళ్లు,
మాంసం అమ్మేవాళ్లు, పాటలు పాడేవాళ్లు, రైతులు,
రోట్టలు చేసేవాళ్లు, విద్యార్థులు, టోపీలు చేసేవాళ్లు,
ఆవిష్కర్తలు, బట్టలు కుట్టేవాళ్లు ఉన్నారు.

కొత్తగా వచ్చిన వలసదారులను న్యూయార్క్‌లోని
బ్యాటరీ పార్క్‌లో వాళ్ల బంధువులు, స్నేహితులు
స్వాగతించారు. ఒకప్పుడు దానిని కాసిల్ గార్డెన్స్
అనేవాళ్లు.

తమ పాత స్నేహితులను చూసి చిట్టి దర్జీ, అతడి
కుటుంబం ఎతో సంతోషించారు.

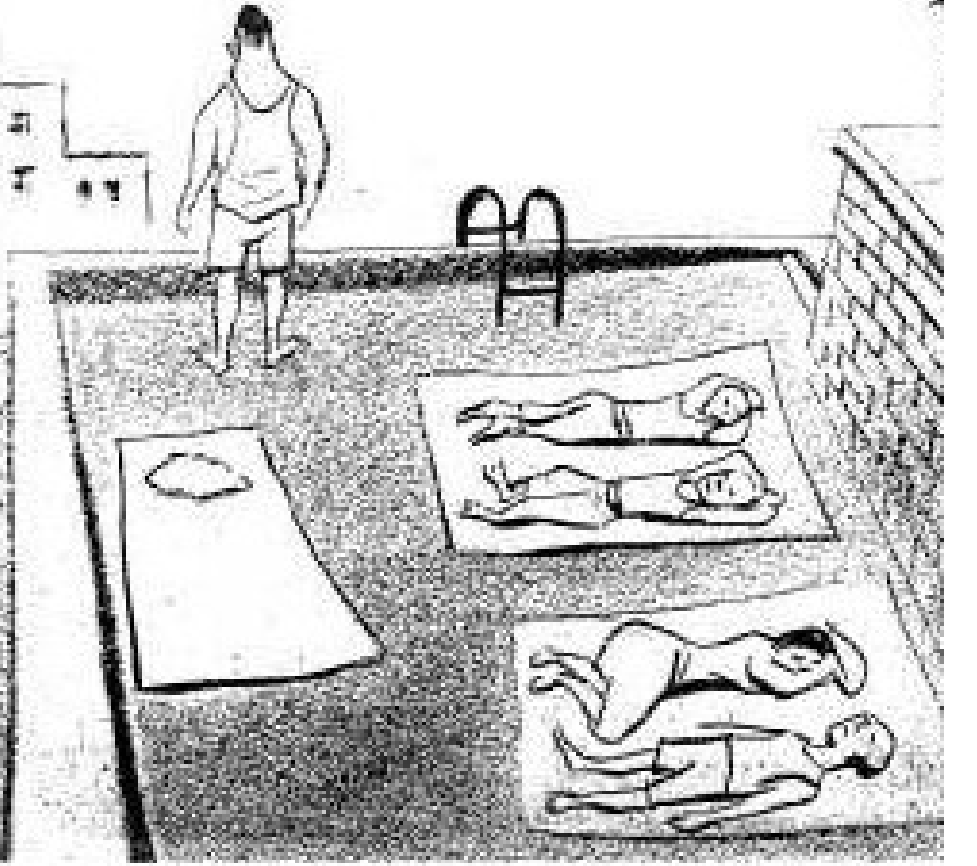

జనసమ్మర్థంగా ఉండే న్యూయార్క్‌లోని ఈస్ట్
సైడ్‌లో ఒక ప్లాట్‌కి వాళ్లని తీసుకెళ్లారు.

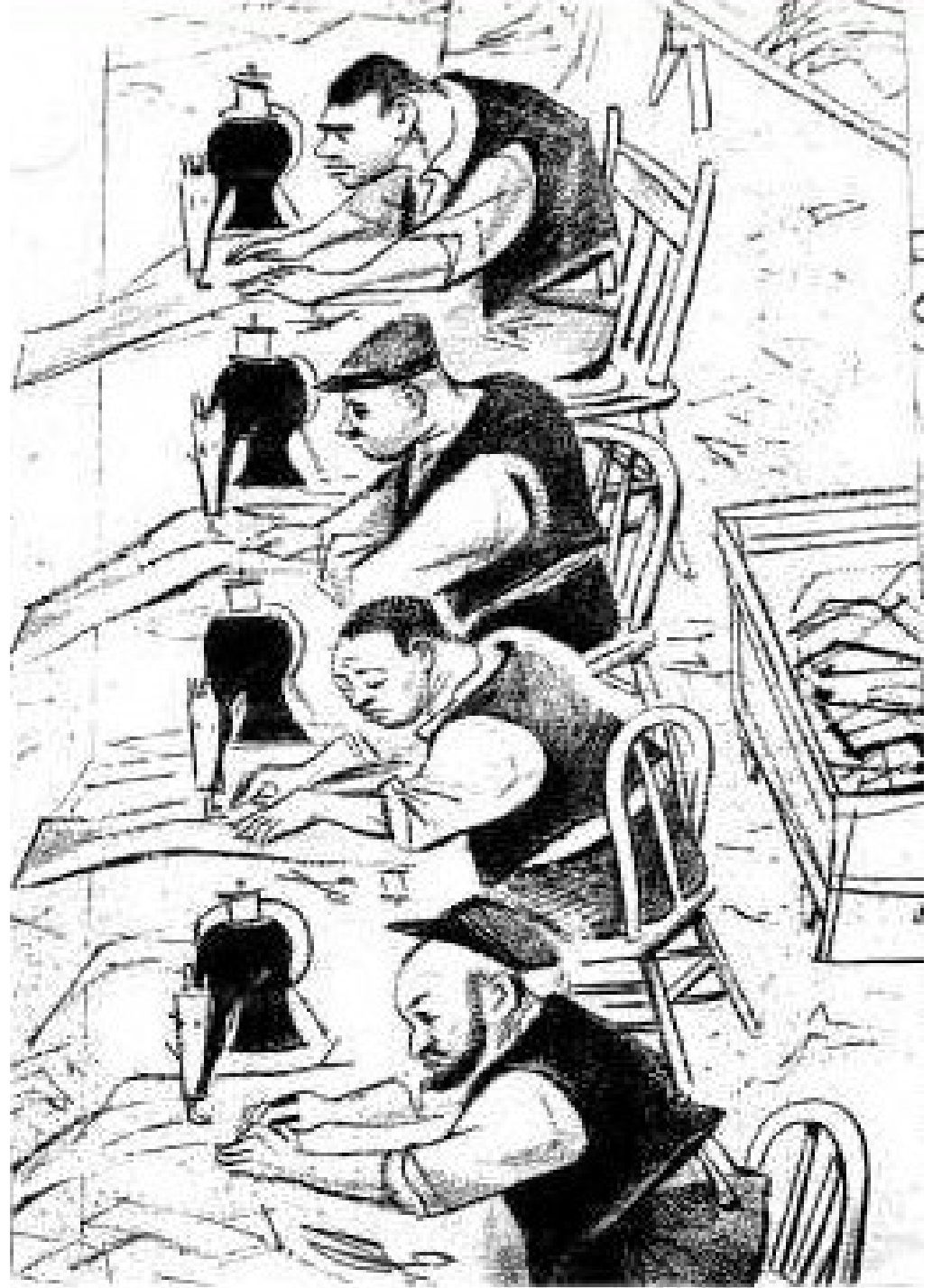

చిట్టి దర్జీకి అంతా వింతగా ఉంది. మనుషులు ఒకళ్ల మీద
ఒకళ్లు నివసిస్తున్నట్టు అతడికి ఉంది. వేడిగా ఉండే
వేసవి రాత్రుల్లో చల్లగా ఉంటుందని ప్రజలు ఇళ్ల కప్పుల
మీద పడుకునేవాళ్లు.

చిట్టి దర్జీ, అతడి కుటుంబం స్థిరపడిన తరువాత అతడి మిత్రుడు అతడిని ఒక కర్మాగారానికి తీసుకెళ్లాడు. అక్కడ చాలామంది మగవాళ్లు బట్టలు కుడుతున్నారు. అతడిని ఒక కుట్టుమిషను దగ్గర కూర్చోపెట్టి చొక్కా చేతులు మాత్రమే కుట్టమన్నారు. కుట్టుమిషన్లు చిన్న గుర్రాలలాగా వరసగా ఉన్నాయి. మిగతా భాగాలు లేకుండా వందలాది చేతులు కుట్టటానికి అవి పరుగులు పెడుతున్నట్టు ఉన్నాయి.

కుట్టిన ఆ చేతులను లెక్కపెట్టి...

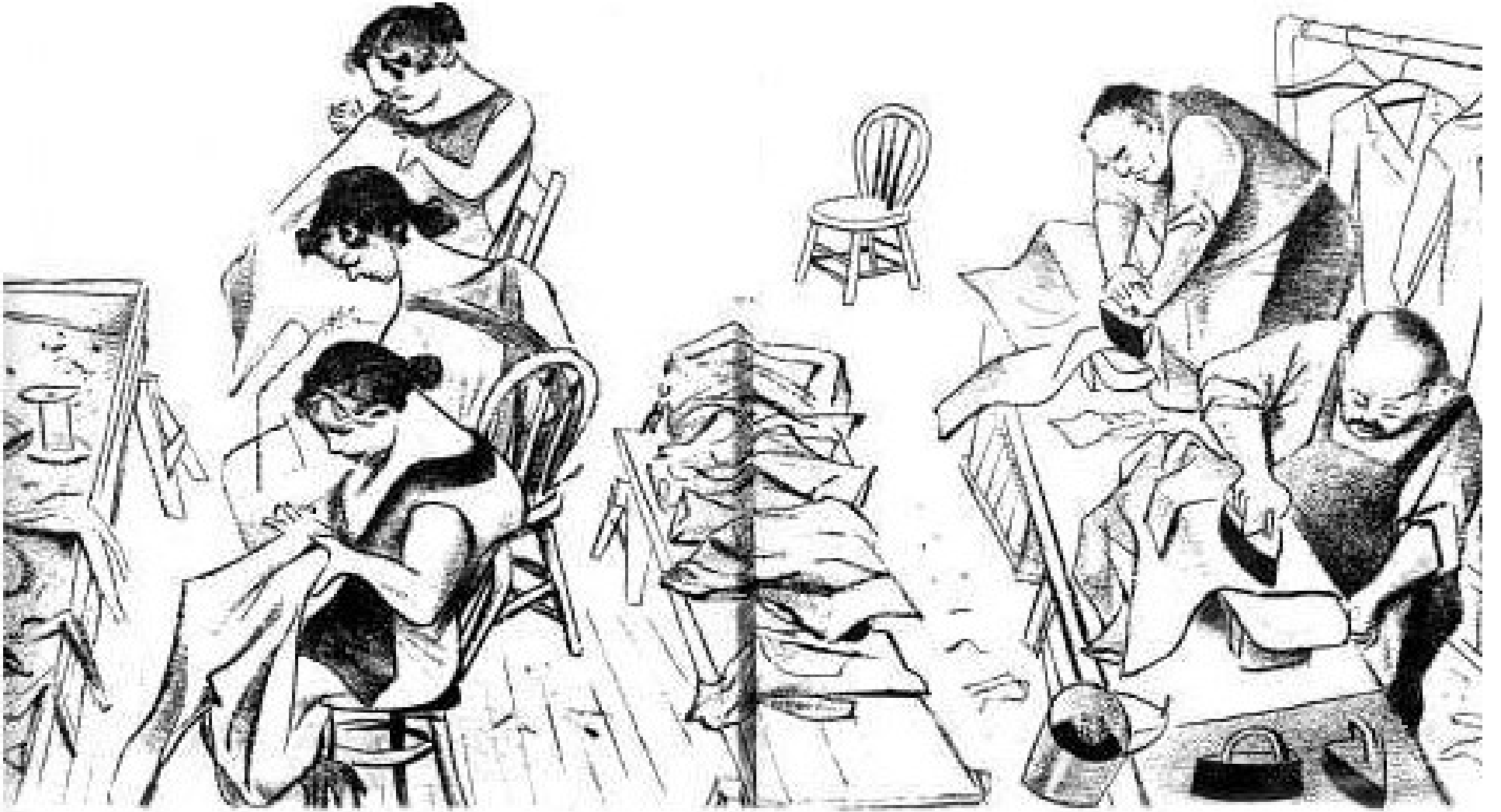
చొక్కాలకు అతికించటానికి మరొక దర్జీల బృందం దగ్గరకు
చేరుస్తారు...

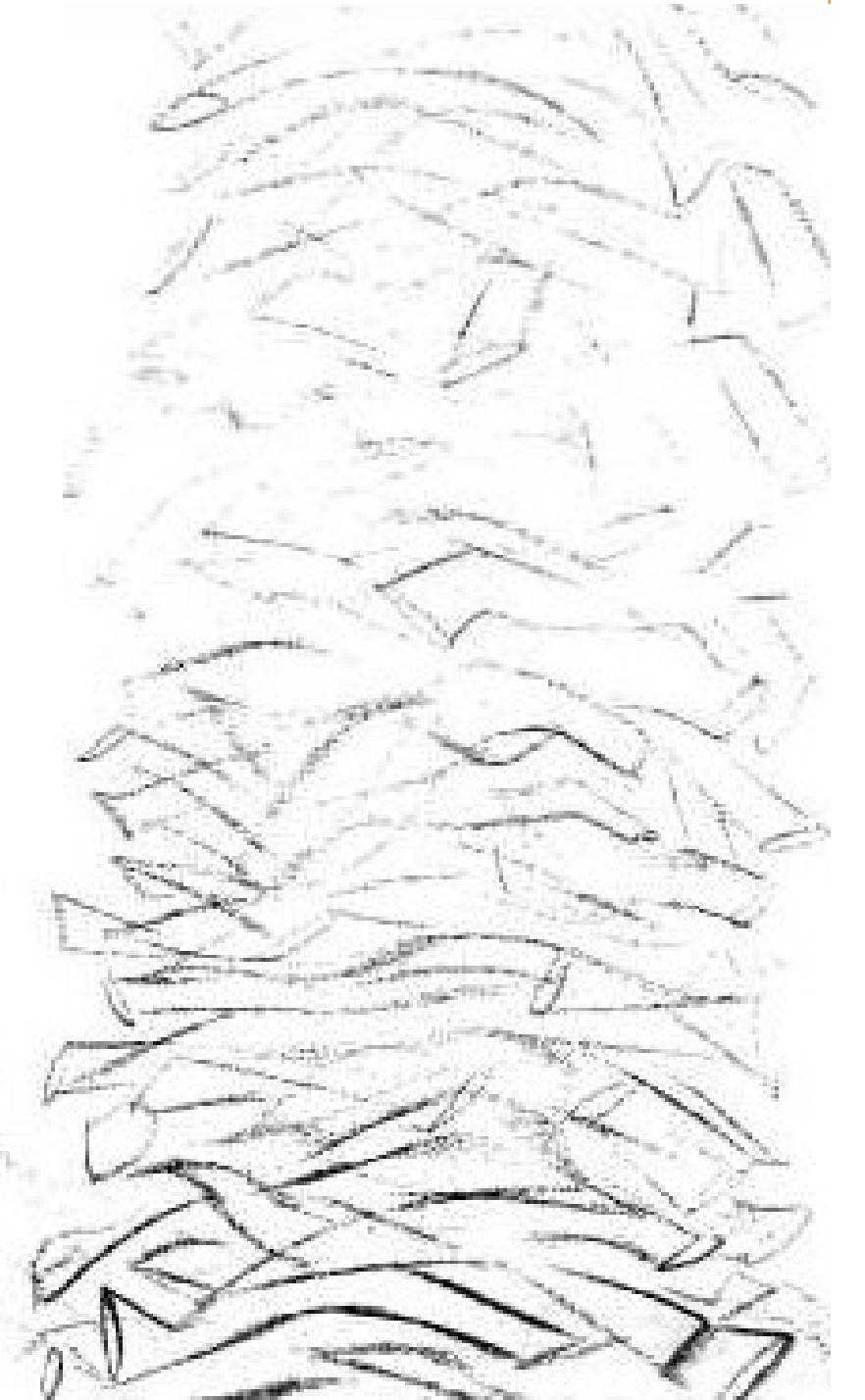

గుండీలు, గుండీల రంధ్రాలను చాలామంది మహిళలు
వరసగా కూర్చుని కుడుతున్నారు.

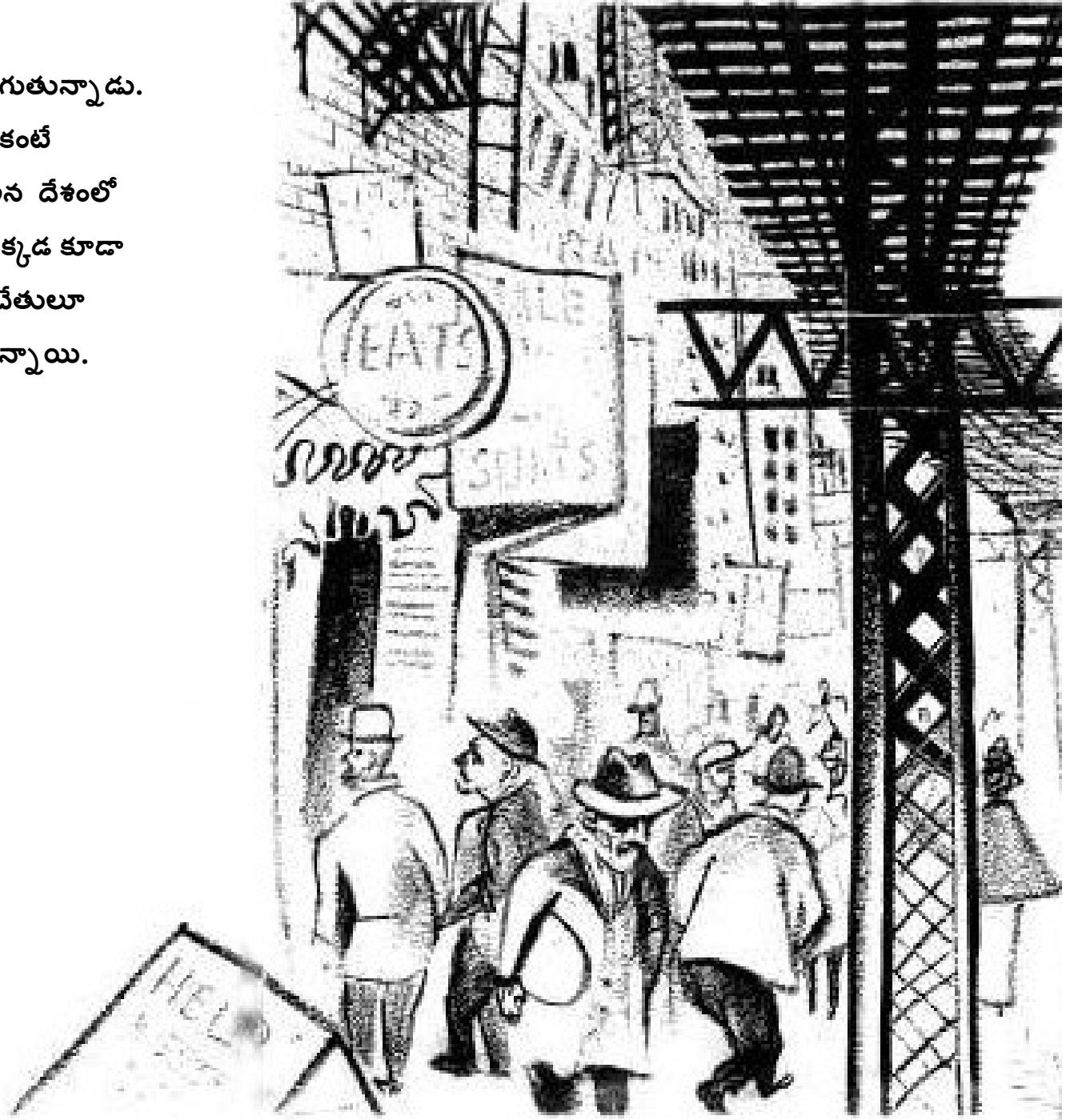
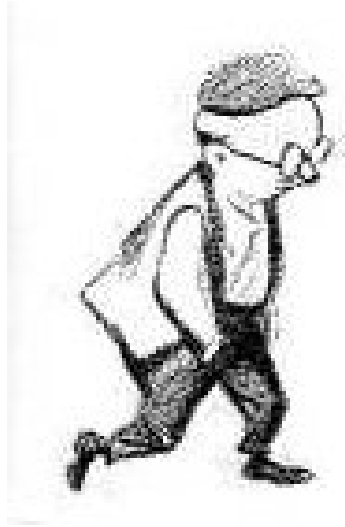
బట్టలను ఇస్తీ చేసి అమ్మకానికి రెడీమేడ్ బట్టల
దుకాణాలకు అందచేస్తారు.

కొన్ని నెలలపాటు చిట్టి దర్జీ చొక్కా చేతులు కుడుతూనే
ఉన్నాడు. అప్పటికి ఆ సంవత్సరానికి బట్టల తయారీ పని
అయిపోయింది. కర్మాగారాన్ని మూసేశారు. మళ్ళీ
సంవత్సరం కొత్త డిజైన్లతో బట్టలు కుట్టే పని దొరికేవరకు
వాళ్లంతా వేచి ఉండాలి.

పని కోసం చిట్టి దర్జీ బజారులలో తిరుగుతున్నాడు.
పనిచేసేవాళ్ళకి పనిలేకుండా ఉండటం కంటే
విచారకరమైనది మరొకటి ఉండదు. తన దేశంలో
మాదిరి తాను కుట్టిన బట్టలు చూసి ఇక్కడ కూడా
మురుసిపోదామంటే ఆ చొక్కాలు, ఆ చేతులూ
అతడికి పరిచయం లేనివిగా అనిపిస్తున్నాయి.

అమెరికాకి రమ్మని తనకి ఉత్తరాలు రాసిన మిత్రుడి దగ్గరకు
చిట్టి దర్జీ వెళ్లాడు. “నువ్వు రాసిన అందమైన భవిష్యత్తు,
అవకాశాల, సంపదల కలలప్రపంచం ఏదీ?” అని అడిగాడు.
అతడి స్నేహితుడు ఇలా బదులు ఇచ్చాడు, “అది ఇక్కడ
నీ చుట్టూ ఉంది. సామర్థ్యం, పని చేయాలని కోరిక ఉన్న
ప్రతి ఒక్కరు తమ కలలను నిజం చేసుకోగలరు. నాతోపాటు
అలా నాలుగు బజారులు తిరిగావంటే నీకు చూచిస్తాను.”

చిట్టి దర్జీని తోపుడుబండి మీద వస్తువులు
అమ్ముకుంటున్న వ్యక్తి దగ్గరకు తీసుకెళ్లి అతడిని
అడిగాడు, “నీ కలలు ఏమిటి?” ఆ వ్యక్తి ఇలా
బదులిచ్చాడు, “ముందుగా ఒక చిన్న దుకాణం
తెరుస్తాను. ఆ తరువాత వ్యాపారం బాగుంటే నగరంలోని
మెరుగైన ప్రాంతంలో మరింత పెద్ద దుకాణం తెరుస్తాను.

కొంత కాలానికి, తగినంత డబ్బు సంపాదించిన
తరువాత ఒక పెద్ద డిపార్ట్‌మెంట్ స్టోర్ తెరుస్తాను.”

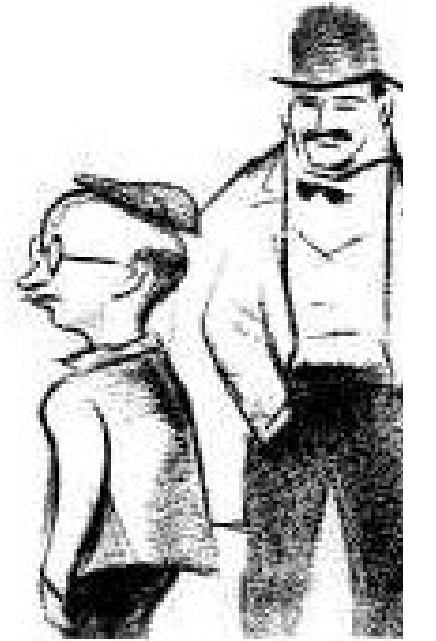

చిట్టి దర్జీ స్నేహితుడు తరువాత దినపత్రికలు
అమ్ముకుంటున్న ఒక పిల్లవాడిని పలకరించాడు. “పెద్దయ్యాక
నువ్వు ఏం చేస్తావు?” అని అతడిని అడిగాడు. “నేను
పెద్దయ్యాక విలేకరిని అయ్యి, దినపత్రికలకు వార్తాకథనాలు
రాస్తాను,” అంటూ ఆ పిల్లవాడు బదులిచ్చాడు, “పాఠశాల
చదువు పూర్తి చేసిన తరువాత అచ్చుతప్పులు సరిచేసే పని
ఇస్తానని సంపాదకుడు మాట ఇచ్చాడు. ఏదోఒకనాటికి నా
సొంత పత్రిక నడుపుతానేమో.”

“హోటలులో పనిచేస్తూ పాటపాడుతున్న
 అతడిని చూశావా, అతడు సొంతంగా
 సంగీతం సమకూరుస్తాడు. ఏదో ఒక రోజు
 అతడు అమెరికాలో ప్రఖ్యాత సంగీతకారుడు
 కావచ్చు... మన నగరాన్ని
 బాగుచెయ్యాలని ఉన్న ఆ పొట్టి మనిషి
 ఏదోఒకనాటికి మేయర్గా ఎన్నిక
 కావచ్చు.... ఇక్కడ ఎవరిని కదిలించినా
 వాళ్ల కలలు చెబుతారు.

ప్రపంచ నలుమూలల్లో స్వేచ్ఛని కోరుకునే ప్రజలు,
భవిష్యత్తుపై బంగారు ఆశలు ఉన్నవాళ్లు తమ
కలలను సాకారం చేసుకోటానికి అన్ని వర్గాల వాళ్లు
ఇక్కడకు వచ్చారు. ఈ దేశంలో ప్రతి ఒక్కరికి తమ
అభిప్రాయం వెల్లడించే అవకాశం ఉంది, మరొకరితో
ఏకీభవించటానికి, విభేదించటానికి స్వేచ్ఛ ఉంది.
ఇక్కడ స్వేచ్ఛాయుత ఎన్నికలు ఉన్నాయి. జాతి,
మతం, వర్ణంతో సంబంధం లేకుండా అందరికీ ఇక్కడ
సమాన అవకాశాలు, సమన్వయం ఉన్నాయి. ఒక
గొప్ప దేశాన్ని తయారుచెయ్యటానికి కావలసిన
లక్షణాలు ఇవే."

తాను చూసిన, విన్న వాటిని గురించి ఆలోచిస్తూ చిట్టి దర్జీ
ఇంటికి తిరిగివెళ్ళాడు. అతడు ఉంటున్న భవనంలోని మొదటి
అంతస్తులోని ఒక మహిళ అతడిని పలకరించింది. పట్టణంలో
ఆమె కొడుకు పాల్గొంటున్న సంగీత కార్యక్రమానికి ఆమె రెండు
ఉచిత టికెట్లు ఇచ్చింది.

తనకి, తన పిల్లవాడికి కొత్త బట్టలు, సూట్ కుట్టిస్తావా అని
ఆమె చిట్టి దర్జీని అడిగింది.

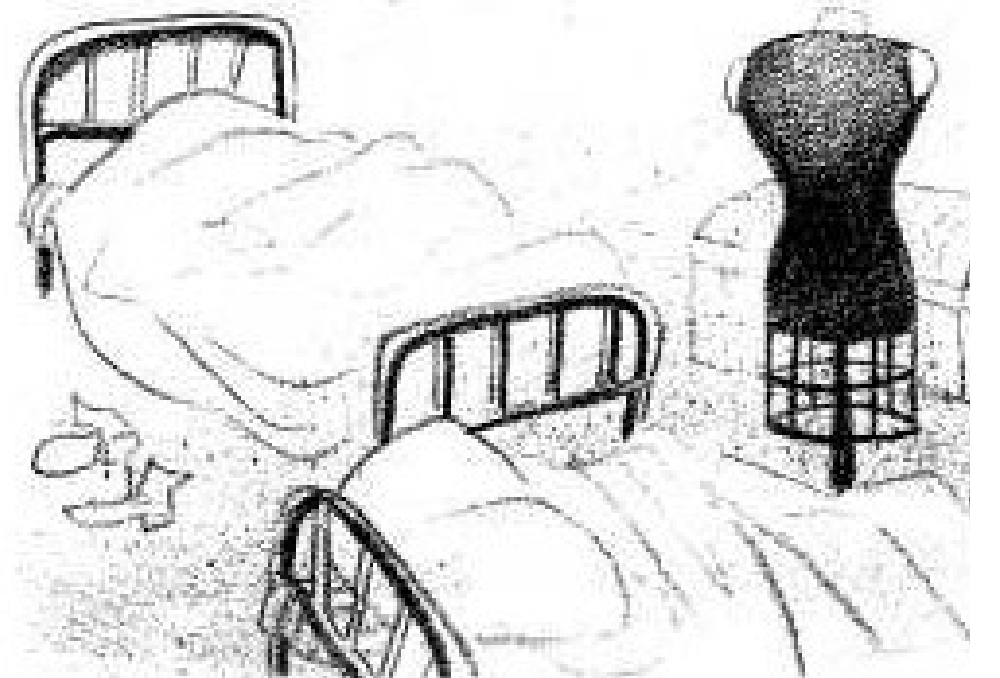

సంతోషంగా ఇంటికి తిరిగివచ్చిన చిట్టి దర్జీ దానిని తన భార్యతో పంచుకున్నాడు. వయొలిన్ కచేరీకి ఆహ్వానం లభించిందని, ఆమెకు కొత్త బట్టలు కుట్టిస్తానని చెప్పాడు...

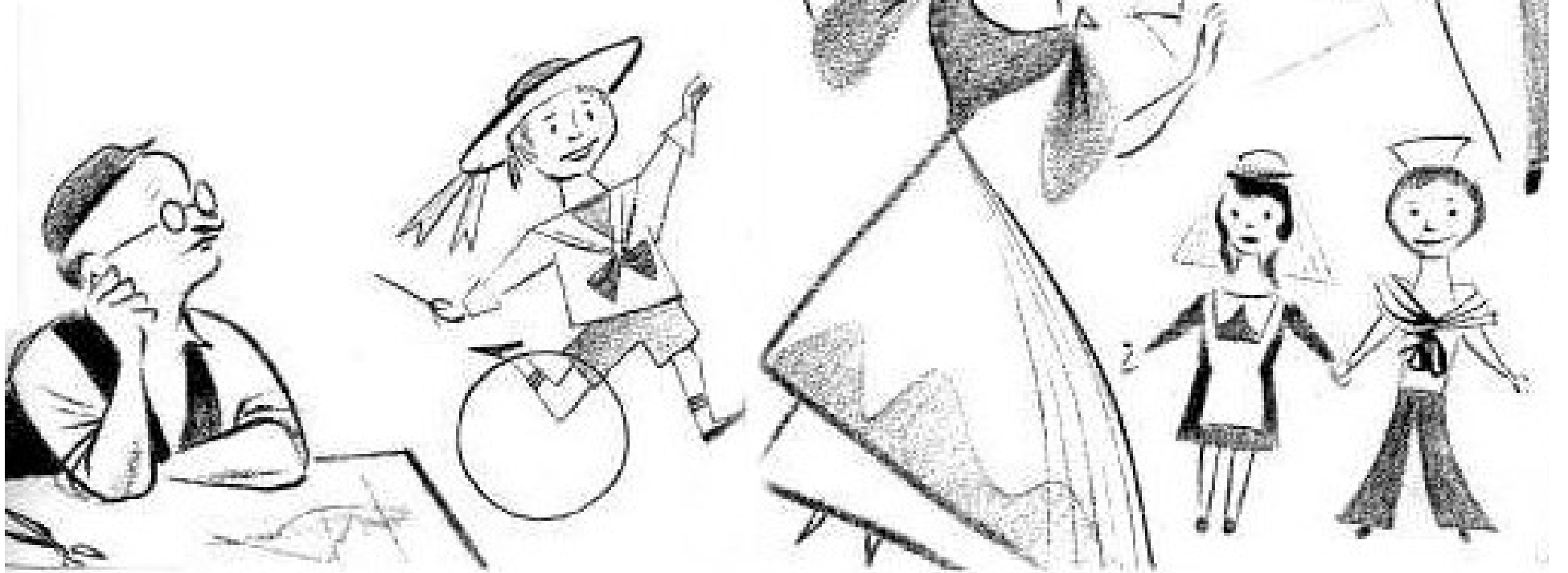
... మొదటి అంతస్తులోని మహిళకు బట్టలు, ఆమె కొడుకుకి సూట్ కుట్టే పని కూడా దొరికిందని చెప్పాడు - అంతేకాదు తాను అమెరికాని కనుక్కున్నాడు!

ఈ చిన్న గదినుంచే అతడు బట్టలకు కొత్త డిజైన్లు
 రూపొందించటం మొదలుపెడతాడు. ఏదో ఒక రోజు ఫిఫ్ట్
 ఎవెన్యూలో అతడు ఒక బట్టల దుకాణం తెరుస్తాడు.
 భవిష్యత్తు ఉన్న ప్రజలకు - అమెరికా ప్రజలకు అతడు
 బట్టలు కుడతాడు.

మగపిల్లలకు, ఆడపిల్లలకు, మగవాళ్లకు, ఆడవాళ్లకు,
నావికులకు, నర్సులకు, పశువులు పెంచేవాళ్లకు,
అగ్నిమాపక దళాధికారులకు, పాటలు పాడేవాళ్లకి,
నాట్యం చేసేవాళ్లకి బట్టలు కుడతాడు - వాళ్లంతా ఎంతో
అందంగా ఉంటారు...

... దాంతో రకరకాల పనులు చేసేవాళ్లు...

...నగరంలోని వివిధ ప్రాంతాల వాళ్లంతా

...చిట్టి దర్జీ వద్దకు వస్తారు.

విలియం విక్టర్ "బిల్" గ్రోపర్ (డిసెంబరు 3, 1897 – జనవరి 3, 1977), అమెరికాకి చెందిన కార్టూనిస్టు పెయింటర్, లిథోగ్రాఫర్, మ్యూరలిస్టు. న్యూయార్క్ నగరంలోని హరీ, జెన్న్ గ్రోపర్ల ఆరుగురి సంతానంలో అతడు పెద్దవాడు. అతడి తల్లిదండ్రులు యూదులు, ఉక్రేయిన్, రోమానియా నుంచి వలస వచ్చారు. వాల్లిడ్లూ నగర వస్త్ర పరిశ్రమలో పనిచేసేవాళ్లు. న్యూయార్క్‌లోని దిగువ తూర్పు ప్రాంతంలో పేదరికంలో నివసించేవాళ్లు. ఆరేళ్ల వయస్సున్నాడే గ్రోపర్‌లో చిత్రకళ పట్ల ఆసక్తి మొదలయ్యింది. 13 ఏళ్ల వయస్సున్నాడు పెర్రర్ పాఠశాలలో తొలి శిక్షణ పొందాడు. 1913లో పాఠశాల చదువు పూర్తిచేసి నేషనల్ అకాడమీ ఆఫ్ డిజైన్‌లో స్కాలర్‌షిప్ పొందాడు. అక్కడి పద్ధతులతో ఇమడలేకపోయిన గ్రోపర్ బహిష్కరణకు గురయ్యాడు. ఆర్థిక పరిస్థితి కారణంగా ఉన్నత చదువులు కొనసాగించలేకపోయాడు, కుటుంబానికి అండగా ఉండటానికి బట్టల దుకాణంలో వారానికి 5 డాలర్లకు పనిచెయ్యవలసి వచ్చింది. న్యూయార్క్ స్కూల్ ఆఫ్ ఫైన్ & అప్లైడ్ ఆర్ట్స్ అధిపతి ఫ్రాంక్ పార్సన్స్ కి 1915లో గ్రోపర్ తాను వేసిన బొమ్మలు చూపించాడు. అవి ఎంతగానో నచ్చటంతో ఫ్రాంక్ అతడికి స్కాలర్‌షిప్ మంజూరు చేశాడు. చదువుకుంటూనే తక్కువ వేతనానికి బట్టల దుకాణంలో పనిని కొనసాగించాడు గ్రోపర్. తరువాత రెండు సంవత్సరాలలో అతడి కళకు గుర్తింపు లభించసాగింది. 1917లో మొదలుపెట్టి న్యూ యార్క్ ట్రిబ్యూన్, ది రివల్యూషనరీ ఏజ్, ది లిబరేటర్, ది న్యూ మాసెస్, ది వర్కర్, ది మార్నింగ్ ప్రీహెట్ వంటి పలు పత్రికలకు గ్రోపర్ పని చేశాడు. యూరపులోని ఫాసిజానికి వ్యతిరేకంగా చైతన్యాన్ని రగిలించటంలో 1930ల రెండవ సగంలో గ్రోపర్ కృషి చేశాడు.